

Під загрозою ліквідації: що буде з Сарненським терцентром

У відділенні стаціонарного догляду для постійного або тимчасового проживання Сарненського районного територіального центру соціального обслуговування населення (надання соціальних послуг), що в селищі Степань, нині проживають 24 людини. Вони стурбовані своєю подальшою долею, адже центр нібито хочуть закрити. Що насправді буде із закладом, з'ясували «Сарненські новини».

Лист від Тамари Кирдій редакція отримала 26 листопада. «Я інвалід дитинства І групи. Вже 15-ий рік проживаю в цьому будинку. За цей час люди звикли до своїх гніздечок-кімнат. Будинок розташований у дуже гарному місці: між високих струнких ялинок. Поруч є два продуктові магазини, дві аптеки, лікарня, швидка допомога, лабораторія. Одним словом, є все, що вкрай потрібно стареньким підопічним, - розповідає жінка. - Але чутки віщують, що нас мають десь відвезти, переселити».

Того ж дня телефоном голова Степанської ОТГ інформацію підтвердив. «Цей будинок не є власністю Степанської громади. Тому його подальша доля не залежить від нас. Фінансування передбачене до кінця року. Що буде далі - невідомо. Але це дуже велика проблема. Бо ж там проживають люди, які потребують допомоги: одно-

кі, інваліди, хворі. Більшості з них нема куди подітися», - пояснив Петро Крот.

Оптимістичніше щодо ситуації налаштований голова Сарненської РДА Олександр Кохан. Він запевнив, що Центр надання соціальних послуг не закриють. Для цього вже шукають механізми його подальшого утримання.

Хто і як проживає у відділенні?

Усередину приміщення потрапити не вдалося - карантин. Проте про діяльність закладу люб'язно розповів завгосп Юрій Кухаревич:

- У нас проживають люди, які перебувають у групі ризику. Під час карантину ретельно слідкуємо, щоб нікуди не виходили без маски. Далеко їх не відпускаємо - бережемо. Є бесідки, садок. Недалеко аптека та магазин. Тому намагаємось контролювати

інфікування коронавірусом у нас не було. Дякуючи нашим працівникам, які пильнують, слідкують за стерильністю.

Усіх працівників у закладі 15. Серед них завідувач, лікар, завгосп, банщиця, прачка, медсестра, дітсестра, повари, чотири чергові, які працюють позмінно. «На ніч у центрі завжди залишається чергова. На вихідних так само. Банщиця навіть по суботах виходить, - розповідає Юрій Миколайович. - Є в колективі й ті, хто пропрацював у центрі з моменту відкриття. Зокрема завідувачий Степан Левчук. 1 грудня закладу виповнилося вже 14 років».

Під загрозою ліквідації: що буде з Сарненським терцентром

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

Відділення розраховане на утримання 30 людей, проте нині тут проживають 24. «У нас є лежачі люди, які не можуть обійтися без сторонньої допомоги. Ми їх миемо, годуємо, слідкуємо за гігієною та прийманням ліків», - пояснює завгосп. Серед них не обов'язково люди похилого віку. Наймолодшому мешканцю, якого розбив інсульт, ще не виповнилося й 40 років.

Кімнати. У кожній є ліжко, шафа та тумбочка. Дехто придбав собі ще й телевізор за власні кошти. В одній розміщують максимум трьох осіб, а дехто проживає сам. «Ми враховуємо побажання самих людей, кому з ким краще та де зручніше жити, - каже завгосп і додає, - у кімнатах тепло. В нас кочегарка спільна зі школою та дитсадком, тож опалюють дуже добре».

Усі косметичні ремонти колектив робить власними силами. Проте певні кошти виділяють. За них повністю замінили вікна на пластиківі та встановили нові двері в одному крилі приміщення.

Харчування. За словами Юрія Миколайовича, годують тут, як у санаторії, - чотири рази на день. Мешканці це підтверджують. Їжа смакує по-домашньому. Крім основних страв майже щодня дають солодощі, сік, фрукти. Продукти постачають із території з Сарн, враховуючи потреби степанського закладу. А готують два повари.

«Ми придбали велику морозильну камеру й за літо повністю її заповнили. Заготували зелень, вишні, яблука, аличу з власного садка», - продовжує розповідь працівник центру.

Одяг. «У нас є норми, коли який одяг видавати. Місяць тому дали спортивні костюми та теплі штани всім чоловікам. Жінкам - кофти, халати. Крім того, є ще небайдужі люди, які приносять одяг. Ми його переглядаємо, підбираємо що кому підійде».

Дозвілля. Перебуваючи в цьому закладі, найбільше люди цінують спілкування одне з одним. Адаже тут вони не самотні: їм є кому допомогти та з ким поговорити. Ще з улюблених

занять - перегляд телевізійних програм і читання. В кабінеті завідуючого є навіть повноцінна бібліотека. Щоправда, дехто вже перечитав усі книги. Наповнювати її допомагають небайдужі люди, передають літературу.

У центрі є хол для загального користування, де можна дивитися телевізор. Він тут лише один. Тож іноді між мешканцями виникають суперечки, що переглядати. Адаже смаки чоловіків і жінок кардинально не співпадають. «В ідеалі було б добре мати ще один диванчик і телевізор. Нам не потрібен новий, а якийсь простий, аби показував. Так само й диван. Місце для них є. Розраховуємо на допомогу спонсорів, небайдужих людей. Це те, чому наші жителі будуть справді раді!», - ділиться Юрій Кухаревич.

Також у заклад надання соціальних послуг потрібні пральні машини. Їх у центрі дві, а прання завжди багато. Тож вони працюють майже без упину. Тому тут не відмовляться навіть від стареньких моделей.

Колектив та жителі центру ще не знають, що з ними буде в наступному році. Проте не панікують, а вірять у те, що заклад продовжить роботу. «Серед жителів, звичайно, є стривоженість. Ця невизначеність їх лякає. Бо в когось є старенька хата, де можна дожити. А є люди, в яких ні оселі, ні родичів», - каже завгосп.

«Тут мене підлікували, тож почуваюся краще»

Надія Гоч родом із Калинівки. Вже рік вона проживає у відділенні стаціонарного догляду для постійного або тимчасового проживання Сарненського районного територіального центру соціального обслуговування населення. Надія Іванівна розповідає, що хворіла з дитинства. Все життя підлікувалася, але змушена була працювати. Робила і на будівництві, і в колгоспі, і санітаркою в санаторії. Мати померла рано, сестри повиходили заміж. Пані Надія зосталася одна. Після виходу на пенсію тримала город. А тоді захворіла, потрапила в лікарню, де пролежала місяць. Звідти привезли в Степань. У відділенні стаціонару жінці подобається. «Я хворію, то мені більше не треба. Годують добре, але мені не все можна їсти. Тут мене трохи підлікували. То зараз, дяка Богу, почуваюся краще», - розповідає Надія Гоч.

ного догляду, а й про надання соціальної допомоги вдома, відділення організації надання адресної натуральної та грошової допомоги, відділення з надання соцпослуг у сільській місцевості. Проте керівниця, яка віддала соціальній праці 25 років, впевнена у позитивному вирішенні ситуації. Раніше центр фінансували з районного бюджету. З 2021 року розраховують на підтримку Сарненської ОТГ.

З відділенням у смт Степань ситуація складніша. Адаже там перебувають 10 людей зі Степанської ОТГ, 10 - із Сарненської та чотири інгородні. Тож заклад повинен працювати на умовах співфінансування. Вартість щомісячного утримання однієї людини в 2021 році буде приблизно 7500 грн. Тож, за словами Лариси Малецької, питання досі вирішують і тривають перемовини між представниками громад.

Наш центр працює з людьми різного віку та потреб. 14 робітників у Сарнах і 19 у районі надають соціальні послуги населенню вдома, а це майже 400 людей. Щодня безкоштовно харчуємо соціально незахищені категорії населення у відділенні, що на вулиці Коперника в Сарнах. А 8 працівників у селах, що ввійшли в Сарненську громаду, допомагають оформляти документи для призначення різних видів соцвиплат. Також колектив із 15 осіб здійснює стаціонарний догляд за людьми, що перебувають у відділенні в смт Степань. У нас нелегка, але важлива робота, - підсумовує Лариса Іванівна.

Тетяна КОЛЯДИЧ.
Фото
Едуарда КОЛЯДИЧА.

